

REVISTA DE L'ASSOCIACIÓ CULTURAL

FENT CARREERANY

MARIA DE LA SALUT

ASSOCIACIÓ DE PREMSA FORANA
DE MALLORCA

Número 123

Any X

NOVEMBRE, 1996

*** EL "TORRENT" GENERAL WEYLER DESEMBOCA AL
"TORRENT" DE SON CANET.**

*** XERRADETA AMB EN DAMIÀ QUETGLAS.**

*** JERONI BERGAS, A LA RECERCA DE LA SERENITAT
PERDUDA**

Sumari

Editorial i sumari	2
Meditacions sobre sa revista "Fent Carrerany"	3
Un Agraïment compartit	3
Versos dedicats a la revista "Fent Carrerany": 10 anys de vida	4
Sonet: Fent Carrerany, la mare de Déu de Maria	4
La parròquia, comunitat unida i corresponsable	5
A la recerca de la sertenitat perduda	6
La popularitat i la beneïtura	7
Sa Xerradeta amb en Damià Quetglas	8
Bullit de Notícies	10
Demografia. Telèfons d'interès	12
El temps. Temps passat	13
Trobada dels joves per la llengua a Inca	14
Poemes de Miquel Rosselló	16
Quatre poemes i mig	17
A prop i enfora	17
El plaer de beure	18
Al Cèsar el que és del Cèsar	19
De funcionari a funcionari	19
Imatges	20
Orquestra Simfònica de Balears: propers concerts	20
Carrerany Esportiu	21

FOTOGRAFIES:

Miquel Morey Mas
Revista Can Picafort

PORTADA:

El carrer General Weyler, des de ja fa molt de temps, sembla un torrent.

EDITORIAL

Avui, per primera vegada ens trobam amb un greu problema: no sabem quin tema hem de tractar a l'Editorial. Ha passat qualche cosa?... Els clots dels carrers segueixen al mateix lloc, els contenidors de fems no s'utilitzen de forma adequada, els edificis de les escoles presenten les deficiències de sempre, se'n va el secretari de l'Ajuntament, se'n va el municipal nou... Cap d'aquests esdeveniments és prou assenyalat per dedicar-li una editorial en exclusiva, però el conjunt de tots ells és indicatiu que alguna cosa no acaba de funcionar, no acabam de tenir un poble per sentir-nos-en orgullosos. No seria més agradable poder caminar tranquil·lament, en cotxe o a peu, sense tenir por de caure dins un forat, damunt un munt de vidres o dins una bassa d'aigua bruta? No seria possible aclarir els comptes del nostre Consistori? I el pitjor de tot és que ens estam avesant a aquestes coses. Ja se sap: tots tan contents!

Però també hi altres esdeveniments rutinaris i quotidians que ens alegren la vida precisament per això, perquè es repeteixen i de tan habituals no són notícia: la saó dels nostres camps, que s'omplen de colors propis de la tardor, els nins i nines que neixen i donen noves forces al poble, les flors del cementeri que ens recorden els que ja no hi són... És la tardor.

10 ANYS FENT CARRERANY, 10 ANYS FENT HISTÒRIA

EQUIP DE REDACCIÓ:

Magí Ferriol Bauzà
Joan Gelabert Mas
Margalida Mas Vicens
Miquel Morey Mas
Onofre Sureda Ribas

HAN PARTICIPAT EN AQUEST NÚMERO:

Miquel Rosselló i Quetglas, Pere Oliver, Jeroni Bergas Ferriol, Pere Mas, Bernat Quetglas, Francesc Grimalt i Miquel Oliver i Roig.

EDITA: Associació Cultural FENT CARRERANY
Fax: 971-525585
Sant Miquel, 11 07519- Maria de la Salut
IMPRIMEIX: Gràfiques SIBA
Santa Margalida

Nº DEPÒSIT LEGAL: PM-457/1986

La redacció de Fent Carrerany no es fa responsable de les opinions dels qui hi escriuen

MEDITACIONS SOBRE SA REVISTA "FENT CARRERANY"

És per a tots el vehicle informador de les notícies del poble de Maria. Carrerany surt a camí al marier, que té interès de veure el moviment del poble. Per a mi és el tresor més bo que em puguen donar. Una persona que estima el poble i se sent allunyat, invàlid, sense notícies d'aquella pàtria dels avantpassats i se troba amb una revista que l'assessora de tots els punts principals de la vida del poble, ja no hi ha tresor més bo per al qui lo sap apreciar. Un servidor, estava a les fosques, de Maria, fins que em va sortir a camí FENT CARRERANY. Beneïda hora, perquè m'ajudà dins la meva invalidesa a aixecar-me la moral i alegria en el moment de soledat de la meua vida. Jo no sé com he de pagar a l'equip de redacció aquesta voluntat i disciplina per treballar dia a dia i fer sortir, cada mes, les notícies del moviment del poble. Deu anys que fa carrerany, que mos surt a camí a tots els mariers. Demanam, deman, que la Mare de Déu ajudi constantment tots els qui col·laboren a la revista amb il·lusió, i al poble de Maria.

El qui s'atreveix a dir que la revista Carrerany no diu res, jo li dic, per endavant, que ho diu tot. És, per a

mi, l'essència pura d'informació d'un poble que estim. És la medul·la principal que forma la columna vertebral del sosteniment del moviment d'un poble.

A l'equip de Redacció, una gran abraçada, i a tots els

col·laboradors, que Déu els doni força, per seguir treballant, en silenci, un treball que no és vist.

Una abraçada a tots.

Miquel Rosselló

Inca, 20 d'octubre de 1996

UN AGRAÏMENT COMPARTIT

Poques vegades -i creiem parlar en nom de tots els Consells de Redacció que al llarg d'aquests deu anys han duit endavant aquesta revista- hem respost a les lloances que la nostra -la vostra- publicació ha rebut durant els seus deu anys de vida. La revista no va néixer amb la intenció de penjar-se cap medalla, ni d'acumular mèrits. Volia -vol-, ser, únicament, un mitjà d'expressió que arribi a tots els racons del nostre poble, a tota la seva gent, i que vehiculi els seus interessos, les seves preocupacions, les seves alegries i les seves penes, alhora que serveixi per contrarestar opinions i parers, així com òrgan de difusió de la nostra llengua i cultura.

Dit això, volem fer una excepció. Una excepció a mitges. Ha arribat a les nostres mans un agraïment molt peculiar. Un marier, que per aquestes circumstàncies de la vida ha anat a recaure a Inca, i al qual una desgraciada circumstància l'ha convertit en una persona amb invalidesa, ha trobat en la nostra revista aquell mitjà, aquella porta, aquell carrerany que el té permanentment informat de la vida del poble i li mostra el batec dels seus conciutadans i conciutadanes.

Som nosaltres, tots els qui feim la revista, els qui hauríem de demostrar-li el nostre agraïment, per la seva

fidelitat i les seves paraules tan sentides, les que teniu reproduïdes a la part de dalt d'aquesta pàgina i que ens féu arribar en una cinta de cassette, paraules que ens emocionaren de debò a tots. No hem fet res més que allò que havíem de fer.

Gràcies, Miquel Rosselló.

Equip de Redacció de FENT CARRERANY

Miquel Rosselló ens féu arribar una placa amb el següent text:

"A L'EQUIP DE REDACCIÓ DE FENT CARRERANY PELS DEU ANYS FENT HISTÒRIA I PROMULGAR LA CULTURA DE MARIA DE LA SALUT."

**MIQUEL ROSSELLÓ QUETGLAS
INCA 16-10-96**

VERSOS DEDICATS A LA REVISTA "FENT CARRERANY": 10 ANYS DE VIDA

Carrerany de nostra vida,
des de la infància a la mort,
tota la gent de Maria,
la Verge a tots convida
per reviure un gran conhort.

De petits ja caminaves,
a l'escola del convent;
amb les monges tu resaves
i les cançons que cantaves
ja se les n'ha duit el vent.

Carrerany del jovenet,
en l'amor d'aquella nina,
a l'hivern quan feia fred,
esperava tot solet,
enredat amb alegria.

El carrerany de l'amor
passam quan s'han de casar,
ple de flors i resplendor,
de Déu, la benedicció,
quan se'n van a confessar.

Carrerany, ai que ets d'estret,
quan la gent tota te mira,
quan s'ha mort el padrinet,
tot és pena per l'endret
quan s'ha morta la padrina.

Carrerany tu vius dins jo,
jo mai ja te deixaré,
perquè m'has donat lo bo
del poble que és un tresor
mai del món l'oblidaré.

Carrerany, tu has corregut
fa deu anys per dins Maria,
sé que tu ets molt sabut,
la gent que t'ha conegut
viurà amb tu tota la vida.

SONET FENT CARRERANY, LA MARE DE DÉU DE MARIA

Oh, pàtria meva de Maria,
tens la grandesa, FENT CARRERANY,
que és portadora d'alegria
i de notícies, que és lo més gran.

Vella revista que mos dóna vida,
moltes persones en parlaran,
com una flor que mos convida,
els qui l'estimen, la guardaran.

Ella vol sebre la teva mida,
dels vostres fills quan lluitaran,
la nostra mare a tots mos mira.

A tots estima: petits i grans.
Oh, amor de mare! Oh, flor divina!
Vós sou l'estrella, FENT CARRERANY.

Miquel Rosselló

LA PARRÒQUIA, COMUNITAT UNIDA I CORRESPONSABLE.

El passat 19 d'octubre, vengué el Vicari General, D. Joan Bestard, a parlar-nos de "Corresponsabilitat eclesial i Consell Parroquial". Hi havia representació de tots els grups parroquials. Aquí vos ofereix un breu resum d'uns capítols del seu llibre: "Corresponsabilidad y participación en la parroquia" editat per PPC l'any passat. En una altra ocasió parlaré més directament del "Consell de pastoral".

Partim de l'afirmació que tots som església i tots feim, construïm església. Aquesta afirmació "tots som església i tots feim l'església" vol dir que tots formam part d'un poble vertebrat en diversos ministeris o serveis, en el qual cada membre té la seva tasca i tots convergeixen en la realització de l'única missió de l'església: fer arribar al món la salvació de Jesús.

Presentant una síntesi de la corresponsabilitat eclesial, seguint fidelment el Vaticà II, podríem afirmar:

- 1.- Dins l'església tots els membres són necessaris.
- 2.- Dins l'església, tots els membres han de ser actius, si volen ser coherents amb la missió rebuda en els sagraments del baptisme i de la confirmació.
- 3.- Els membres de l'església han rebut diversos carismes i, conseqüentment, exerceixen distints ministeris, serveis o funcions.
- 4.- Dins l'església tots som corresponsables.

Un cristià és un membre del Poble de Déu que per haver estat iniciat i haver acceptat aquesta iniciació, participa de la vida de l'església i està compromès amb la missió eclesial de cara al món, en plenitud de drets i deures.

Amb el concili Vaticà II, la concepció piramidal de l'església, en la que tota la corresponsabilitat pareixia recaure sobre la jerarquia, va entrar en crisi. L'església de Jesús ens fa ser tots germans i iguals en dignitat i corresponsabilitat pel baptisme, encara que no tots siguem responsables de la mateixa manera, amb el mateix títol i en els mateixos camps d'actuació.

Significat sociològic i eclesial de la paraula corresponsabilitat.

La corresponsabilitat no significa transferència de responsabilitats, sinó la seva adequada repartició en un clima d'unitat. Només des de la unitat es pot obtenir la corresponsabilitat.

Ser corresponsable suposa la capacitació i la missió, l'obligació i el dret de compartir amb altres aquelles funcions, decisions i accions que es refereixen, afectant-ho, a un determinat ordre de la realitat i, en el nostre cas, de la realitat eclesial.

La corresponsabilitat s'oposa, sobretot, a la indiferència, la passivitat, al acaparament, a la marginació, a la imposició i a la vegada exigeix interès per col·laborar, activitat comunitària i solidària, capacitat pel diàleg, compartir, unió harmònica, compromís grupal amb tasques comunes. Tots ens hem de sentir responsables dins l'església, hem de respondre, donar comptes del compliment de la missió amb que hem estat marcats pel baptisme i la confirmació.

Només quan comencem a actuar corresponsablement dins les nostres parròquies i demés institucions eclesials, tendrem una església corresponsable. Ha arribat l'hora de fomentar al màxim els instruments i els mitjans institucionalitzats de corresponsabilitat eclesial que facin possible l'imatge de l'església que indica el Vaticà II, que és la imatge d'un poble corresponsable, servidor del món. Tots els camins que s'obrin en aquesta línia de corresponsabilitat ens conduiran cap a una església més comunitària, més fraterna i solidària, que és així com Jesús la volia.

Sant Pau, a 1Cor 12 i a Ef 4, ens parla de la diversitat de membres, de les seves funcions específiques i de l'obligada cooperació entre tots ells en la vida de l'únic cos. La corresponsabilitat de tots els membres de l'església és una conseqüència de la naturalesa de l'església. Els laics, dins l'església, no son per realitzar els treballs de suplència, perquè els capellans siguin pocs, sinó per dur a terme la seva vocació com a cristians, vocació de membres vius en un poble que vol viure el misteri de l'església, que és un misteri de comunió i missió.

Per arribar a una església corresponsable ens hem de convertir a la corresponsabilitat i fer camí de conversió cap a la corresponsabilitat eclesial, hem de passar:

- del "culte al jo" a la devoció per la fraternitat i a la comunitat;
- de la comoditat que impedeix comprometre-nos, a l'ascètica d'acceptar el compromís i mantenir-lo fidelment;
- de l'incomunicació de pensaments i sentiments, a l'obertura i receptivitat cap als altres;
- de l'obsessió per l'eficàcia, a la preocupació per la pedagogia;
- de l'egoisme de conservar lo que és meu, a la generositat de compartir-ho tot;
- de l'enemistat, l'enveja, el recel, i la confrontació, a l'aproximació, l'estima, la confiança cap als germans;
- de l'amargura de la crítica sistemàtica, a la correcció fraterna ponderada i amable;
- de la por per la sort de l'església, a la confiança en l'Esperit i en els germans;
- de la pressa per l'èxit, a la paciència del sembrador i a la gratuïtat en el servei.

Pere Oliver.

A LA RECERCA DE LA SERENITAT PERDUDA

“ Quan déu creà el bé s'oblidà dels homes “
P. A. (“ L'endemà de l'eternitat ”).

“ Primer dilluns després de la creació. Darrere un somni intranquil, el déu es despertà embriac per tantes emocions. Shiva, l'omnipotent, albirà la bellesa dels set colors de l'Arc de Sant Martí, convivint en perfecta harmonia. Ho medità mitja eternitat i es decidí a imitar la humanitat, incorporant la diversitat a l'espècie humana.

En el principi els humans eren clònics. No n'hi havia de macos, ni de lletjos; ni de grassos, ni de magres; ni de mascles, ni de femelles; ni d'esquerres, ni de dretes; ni del Barça, ni del Madrid. En conseqüència, no hi havia polítics, ni colors ... “ (Així comença “ Fills de l'Arc de Sant Martí ” de Pau Adrià, tret de les darreres dinou paraules que són meves).

Baix la invisibilitat que atorga la timidesa i serenor, el passejant pot passar desapercebut, si menys no, ignorat a les tertúlies improvisades o discussions acalorades. I el passejant observa l'existència de contrastos dins un mateix entorn, una barreja de contradiccions, incongruències i ambivalències.

Es reivindiquen i exalten les manifestacions culturals com a signes de diversitat, sense adonar-se'n que quan aquestes es radicalitzen floreixen en xenofòbia.

Uns mesos enrere, el passejant es perd pel Correllengua i a la seva fi es pregunta: si en el fons, per a molts, no és més que una raó per poder esgrimir la llengua com una arma xenòfoba. Pau Adrià en el tercer precepte del poeta ens ensenya: “ Estimeu les paraules, però mai les preferíssi a les persones “.

En un món on els mitjans de transmissió ens atordeixen amb un sens fi de cròniques d'esdeveniments i de concursos que cotitzen la manca de dignitat. Un món materialista, on Judes traïa Jesús per un grapat de monedes i no per considerar-lo un farsaire. Un món on el cinisme es considera una virtut. Un món que s'escandalitza més per les declaracions d'un personatge de rondalla que pel crim en si. I es sorprèn pel desvetllament del presumpte assassí, més estrany que si a una novel·la de N'Àgatha Christie el majordom no fos el primer sospitós. Un món on la malaltia més estesa és la incontinença verbal (Qui podent criticar-lo, lloa l'absent?). La morbosa tafaneria rosega l'ésser humà. Alguna veu pregunta: Qui és el maleït dels homes que no experimenta plaer en llegir o veure les cròniques negres? El qui estigui lliure de pecat que llanci la primera pedra, ens deia algú fa quasi dos milers d'anys, ensems que es girava d'esquena i s'allunyava amb encofurnats signes de culpabilitat. Què veïé la dona de

Lot en girar els ulls cap a Sodoma? És senzill, un simple espill on veia que el seu marit en lloc d'allunyar-se semblava retornar cap a la ciutat i albirant, així, el cruel destí de la humanitat.

SOMNIS DE GEGANT

Maria bressol de talent. Talent que en aquests moments dorm i somiar l'hora de l'aurora en què ha de despertar-se. Però Pau Adrià ens diu: “ Qui zitzània sembla, blat no collirà “; i si modestament el parafrasegem: “ Qui ignorància cultiva, il·lustració no replegarà “ (Això es fa notori als actes públics com obres de teatre on la canalla posa en evidència els seus millors hàbits). I si els somnis, en lloc de somriures i dolces melodies, s'acompanyen de males cares i enrenous es transformen en malsons.

Dins el nostre petit món conviuen la trista realitat a dos nassos de la preada esperança, ensopegant en tot moment i nosaltres no ens adonam. Però on habitarà l'esperança? Amb quins hàbits s'enllestirà?

El darrer cap de setmana de setembre, el passejant es passeja per l'itinerari pictòric del poble: Primera aturada, Casa de la Vila (acrílics dibuixos, atrapats per siluetes, agonitzen amb la il·lusió d'ésser algun dia pintures). Segona aturada, Capella Fonda (Colors que s'ofeguen dins l'oli). Tercera aturada, s'Hostal. A les païsses la mar en calma ens estormia; menys mal que la voluptuosa contorsió del ferro ens desperta i la sensualitat que impregna l'ambient ens embolica. Sensualitat fràgil i desbordant que lluita per escapolir-se de la integritat de les aquarel·les. Per totes parts ens enrevolten mons quimèrics de nimfes i follets, retinguts intemporalment a la realitat. Es fa fosc i en trepitjar la Plaça de Dalt el carés del talent ens deprimeix. A Maria hi ha talent boscà,

però a penes es cultiva i no es despedrega. Si a més s'aboquen enderrocs i s'abona amb escombraries, trist futur tindrà. Si un es perdia fa un xic pel nostre petit oratori dels llibres, ben bé no sabia a quin indret es trobava: si a Ruanda, a Sarajevo o un pam més lluny damunt el mapa.

Però miraculosament poetes ens encaminen dins la fosca. Ens condueixen per camins que recorren l'eterna nit d'una llostre humanitat i de la fosca del cor humà ens encenen torxes d'esperança. Poetes que no tenen res a envejar als darrers Nobels. Fa uns dies, passejant-nos pels versos d'un dels pocs poemes publicats a Espanya de la poetessa polaca recentment guardonada amb el Nobel i després d'assimilar "Les mones de Brueghel"; un no sap si, en veritat, la guardonada era la traductora al polonès de Glòria Fuertes. Perquè un poble pot prescindir d'estadistes i carabiners, de capellans, marxandos i serenos (que no serens); però ¡pobre avenir el d'un poble sense meretrius, ni poetes, ni altres artistes!

L'ANGOIXA DE L'AGONIA

Darrer diumenge de Setembre. Sona l'alarma. Nombrosos mariers semblen afectats per una estranya epidèmia que fa que la gent sia generosa, voluntària, altruista i escampi gratitud. Ens calmen, estem salvats, un egregi local ha trobat el remei, la vacuna, no passeu pena.

(L'enveja atàvica de l'híbrid ser humà - enveja que ja en parlava Pau Adrià, anomenat a l'Antiguitat "el boig des pla", fa uns tres milers d'anys - i arrelada encara més endins a l'esperit dels mariers, torna a florir. Assentem el nostre èxit sobre el fracàs dels altres, com els més dignes deixebles d'en Maquiavel).

Què podem fer per assolir aquests símptomes com a endèmics i crònics, i no quedi tot en un rentament de cara per oferir bona imatge per uns dies ? Sí, ja sia Fira, Nadal, Sant Antoni o la Mare de Déu; per uns dies enllestits d'hipocresia ens assemblam a uns altres que ni tan sols recordam.

Inevitablement es planteja la pregunta: Què fem estadistes titulars i interins, associats i dissociats, veïns i no veïns per la cultura la resta de l'any ? Quan totes les associacions semblen de capa caiguda, es mor Maria ? I ens quedarem a un poble de muses sense poetes (Là·lia i els ocells blaus), de poetes sense muses (" Sota la llum de ta mirada/ ta bellesa allunya/ el temor als somriures "), de pintors sense models, de models sense pintors, de forjadors sense somnis, de somnis a l'espera d'ésser forjats. Ens assemblam a la realitat, que ens confon i ens dorm. A quin paradís ens despertarem o a l'avern de cada dia?

" ¡ Qui pogués somiar sa vida ! ".
 " ¡ Qui pogués viure sos somnis ! ".
 " ¡ Qui pogués viure a l'altra meitat
 del medi ambient
 i, així, gaudir de l'existència
 com el qui acarona el temps
 dins un rellotge de sorra ! ". P. A.

Jeroni B. F. / Octubre, 1996.

LA POPULARITAT I LA BENEÏTURA

Sabem tots que, inevitablement, hi ha moltes classes de gent, gent del carrer, gent popular, gent que ningú sap qui és...

Com tots sabem fa poc hi va haver un concert de Mikel Jackson a Saragossa i va <montar el seu numerito> abans del concert, cosa que la gent consent dient <són coses de famosos>.

Sobre tot això no hi tenc res a dir. El fet s'esdevé quan aquest senyor (que quedi constància de què no tenc res contra seu) anà a comprar unes coses (entre d'altres un C.D de Macarena) i l'amo de la tenda no li va voler fer pagar res del que havia comprat.

Tot això ho entenc i em pareix molt bé, el problema ve de la reflexió posterior.

Si a un home que és del més rics del món no li fan pagar res per una compra que no res d'imprescindible no em pareix malament, ja que cada

qual fa allò que vol amb els seus doblers; el problema és que aquest senyor que va fer aquest regal a <tan peculiar personatge> és capaç de sortir de la feina i trobar-se a un pobre que demana llimosna per menjar alguna cosa i no donar-li ni un duro. Però alerta, no em malinterpreteu, tal vegada aquest empresari si ho faci, allò que passa és que hi ha molta gent (empresaris, <proletaris>, i tot de persones) que no ho fa així.

El que no s'hauria de fer és jutjar una persona, sinó que amb els ulls tapats i valorant la situació i circumstància, ajudar a la gent que ho ha de mester, i si també un es pot permetre el luxe de fer aquests detalls, molt millor; però atenció, que primer són unes coses que altres.

Pere Mas, Revista Can Picafort
 Octubre 1996, n. 167

SA XERRADETA AMB...

EN DAMIÀ QUETGLAS

LA INQUIETUD FETA VIDA

Feia estona que volíem mantenir una xerrada amb en Damià, no pel tema dels ferros ni de la seva feina, sinó per altres històries ben distintes com són el grup de teatre, del qual ell forma part activament, i la seva decisió de fer-se insubmís. Avui, aprofitant l'èxit de la seva exposició, juntament amb na Maria Antònia Roig, (que per manca de coordinació no ha pogut esser present en aquesta xerrada), ens hem decidit a entrevistar-lo.

En aquesta exposició na Maria Antònia ens va mostrar aquarel·les, roba pintada, ceràmica i un parell de quadres i en Damià canelobres i làmpedes de ferro. El conjunt de l'obra d'ambdós, enrevoltada amb aquelles parets de pedra, en deixaren bocabadat més d'un, que la veritat sia dita, esperava una altra cosa. Molts sortiren gratament sorpresos de ca l'amo en Gaspar, no creien que en Damià i na Maria Antònia, dos joves de Maria, sabessin fer "aquelles coses".

Damià, quina és la teva formació?

-Jo vaig fer el primer grau complet i alguns cursos de segon grau de formació professional de la branca del metall. Després els estius vaig començar a fer un poc de feina amb mon pare i em fixava com forjava el ferro calent. I ara fa aproximadament un any vaig començar a fer puntes i a donar forma a alguns ferros i la cosa m'anava agradant de cada vegada més.

La idea de fer aquests objectes decoratius, canelobres, làmpedes, etc. com va sorgir?

-La veritat és que el primer que vaig fer va esser per fer un obsequi, no tenia més pretensions. Però va resultar que la cosa va caure en gràcia entre els amics i coneguts i m'anaren animant a continuar. Alguns començaren a fer comandes i així a poc a poc, fins que un dia xerrant amb na Maria Antònia decidírem fer la mostra per al dia de la fira.

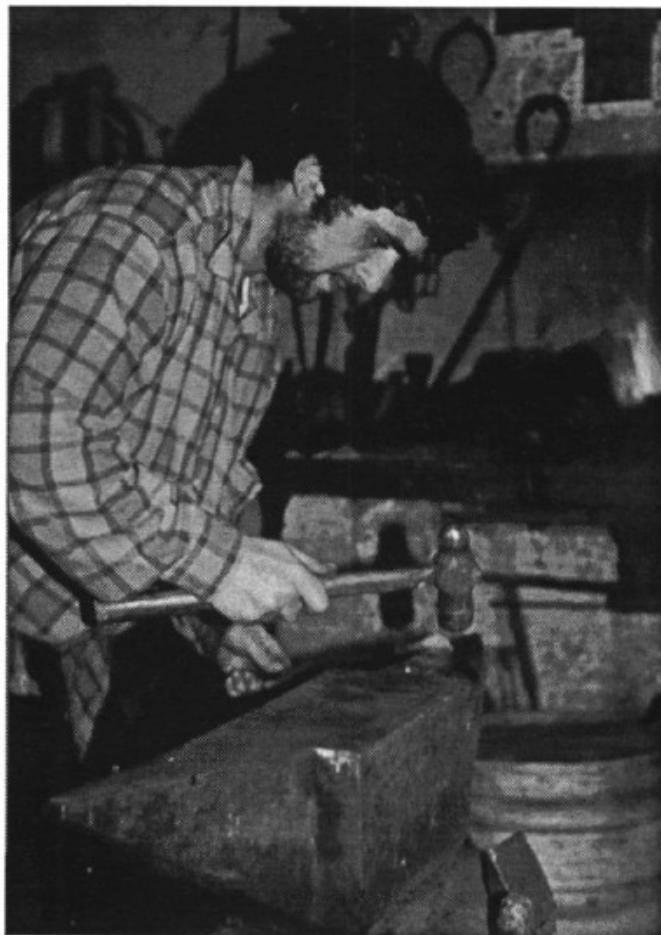
Com va anar l'exposició de la fira?

-Molt bé, molt bé. A més de vendre quasi tot el que tenia vaig rebre bastants d'encàrrecs.

Quins són els projectes més immediats?

-Has de pensar que no hi dedic totes les hores del dia a fer aquests objectes, també hem d'atendre els clients i aquesta temporada hi ha feina d'arreglar tractors i fer coses per al cementeri.

La meua il·lusió seria poder dedicar-me només a fer aquestes feines de creació, però ara per ara és impossible. Ara estic preparant material per anar a la fira

de Pollença i al Dijous Bo, que a més de vendre sempre se fan contactes.

A les fires, també hi vendrà na Maria Antònia?

-Crec que no, ja que ara està molt enfeïnada amb els encàrrecs del dia de la fira, a més dels estudis de l'Escola d'Arts i Oficis s'ha apuntat a un curset de ceràmica i no té temps de preparar material.

A llarg termini, quins projectes tens?

-La meua intenció, si la cosa va bé, seria dedicar-me només a fer aquesta feina d'artesanía, no només objectes de decoració, també barreres, arrambadors, ferros de cisterna i tota casta de forjats i feina artesanal.

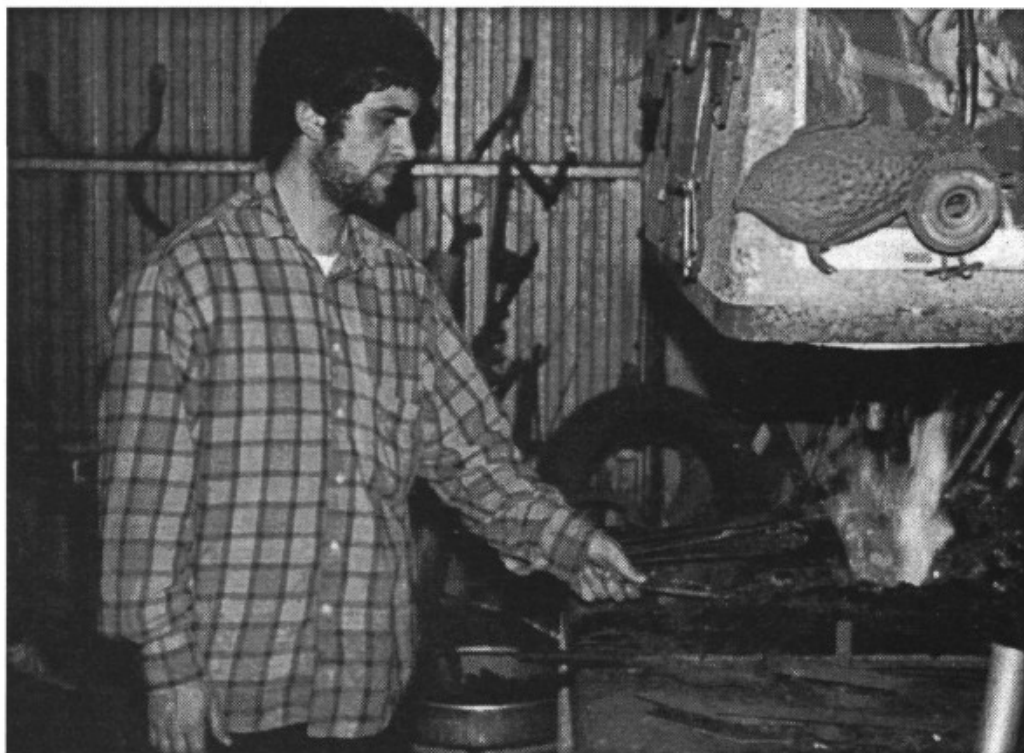
Ara mateix, a part de làmpedes i canelobres, tens altres coses noves?

-Sí, he fet un mirall de paret amb la vasa de ferro; a més estic mirant per fer rellotges, porta-retrats, etc. També hem parlat amb na Maria Antònia de fer alguna feina conjunta, per exemple taules de ferro amb els damunts de ceràmica, però això ja arribarà, ara per ara he de conti-

nuar fent coses més senzilles i a poc a poc anar evolucionant.

Canviant un poc de tema, com està actualment la teva situació en relació a la teva condició d'insubmís?

-Vaig tenir el primer judici i el jutge em va condemnar a complir 2 anys, 4 mesos i un dia de presó, la totalitat de la petició fiscal. Com que no hi estava d'acord vaig recórrer la sentència i aquest estiu, juntament amb una dotzena de companys, ens feren un altre judici; però encara no en sé res.

Va canviar la petició de pena en aquest nou judici?

-La diferència és que ja hi havia el nou codi penal i les penes per insubmissió ja no són de presó, són d'inhabilitació per exercir qualsevol càrrec públic. El dia del judici ens varen deixar triar amb quin codi penal volfem esser jutjats i jo vaig triar el nou.

Com va esser que vares prendre aquesta decisió de fer-te insubmís?

-Jo vaig prendre aquesta decisió quan faltaven pocs mesos per incorporar-me a files. La meva insubmissió és al servei militar, ja que jo no he estat en cap moment objector de consciència. Per a mi és quasi el mateix fer la

PSS (Prestació Social Substitutòria), que la mili. La meua decisió va estar molt meditada, crec que és de les coses que he pensat més en aquesta vida. Al principi estava ben convençut de fer la mili, però a mesura que passava el temps i mancaven menys mesos per incorporar-me, la meua decisió anava agafant força. Jo no me veia capaç de suportar la disciplina militar i vaig triar, va esser una decisió dura i sabia al que m'enfrontava, però n'estic content.

A veure Damià, com està el grup de teatre?

-Ara està aturat, no mort. El que passa és que alguns dels integrants del grup són a fora de Mallorca per motius d'estudis i ens resulta impossible assajar. Per les festes de Nadal, que serem tots per aquí, ens plantejarem el futur. La pròxima obra que volem representar és "Després de la Pluja" d'en Sergi Belbel, però la cosa està aturada ara mateix.

Fins aquí aquesta xerradeta amb en Damià, un jove marier inquiet i actiu, que assumeix amb totes les conseqüències una manera de veure la vida molt peculiar. Li desitjam molta de sort en tots els fronts que manté oberts.

Miquel Morey

BULLIT DE NOTÍCIES

TEATRE A INCA.

El proper dia 9 de novembre a la sala d'actes de l'Institut Berenguer d'Anoia d'Inca, el grup BRUT TEATRE presenta l'obra "Mars de Gespa" de l'autor Ignasi Garcia, dirigida per Joan Lacomba. L'entrada és de franc, no hi falteu.

CONCERT ACÚSTIC A CAN GASPAR.

Amb motiu de la inauguració "Espurnes de ferro, Màgia de colors" que va tenir lloc a can Gaspar per la Fira, el grup de joves músics de maria, hi havia integrants d'Esclatasangs, de Kiurpa i d'altres que s'hi afegiren, varen obsequiar els autors de l'exposició, na Maria Antònia Roig i en Damià Quetglas, amb un concert acústic al corral de la casa. S'ha de dir que va esser una vetllada preciosa i senzilla i d'actes com aquests ni hauria d'haver més sovint.

CINEMA A SANTA MARGALIDA.

Hem pogut llegir a la premsa d'aquests darrers dies d'octubre, que el batle de Santa Margalida s'ha posat en contacte amb la delegació del MEC a les Balears i amb un distribuïdor de cinema. El motiu no és altre que intentar fer projeccions els caps de setmana a la sala d'actes del nou institut de Santa Margalida. Esperem que aquesta iniciativa acabi bé i tots els habitants de la comarca podem gaudir d'un cine a prop de casa.

CAMÍ DE SON CANET.

No importaria escriure res, basta observar la fotografia, però ara ja passa de mida. No és la primera vegada que des d'aquestes planes es denuncia l'estat del camí de Son Canet i mai havia estat com ara, pitjor que les millors pistes d'autocross. El dia abans de la fira, el batle va dir al ple, que se taparien quatre clots per tal que els cotxes hi poguessin passar millor el dia de la fira. Devia esser de la de l'any qui ve.

UNA CAPELLETA PER ESPERAR L'AUTOCAR.

En el darrer ple vàrem sentir que l'Ajuntament fa gestions, o en vol fer, per posar una capelleta, un toldo, a l'aturada de l'autocar de Ciutat. Ja era ben hora que s'hi posàs remei, perquè els dies que plou o fa molt de sol és impossible esperar l'autocar. A més suggerim que també hi posin un banc per poder esperar d'asseguts.

IMPOSSIBLE GAUDIR D'UNA OBRA DE TEATRE?????

Com a oferta complementària de la fira, l'Ajuntament ens va obsequiar, entre d'altres, amb una obra del grup CUT TEATRE. Això és de lloar i també que se canviàs de lloc per representar-la. A la Plaça des Pou és impossible gaudir de les representacions i semblava que a la Plaça de Dalt tot aniria millor. Idò no, encara que el lloc sia l'adequat les condicions no ho eren. Per primera les autoritats competents no havien aturat el trànsit del carrer Font i Roig i per segona un bon grapat d'al·lots se varen dedicar a insultar els actors, a tirar pedres a l'escenari, a fer renous, a córrer entre la gent... sense que ningú els digués res. Hi va haver un moment que els actors estigueren a punt d'aturar l'obra. Pareix mentida que a un poble com Maria, que vol esser adult culturalment, encara passin coses com aquestes. La responsabilitat no és de ningú particularment, és un poc de tots. Per això intentem entre tots que coses com aquestes no tornin a passar.

BARTOMEU MARIMON, EL SECRETARI DE L'AJUNTAMENT, SE'N VA A MURO

El fins ara secretari titular del nostre Ajuntament, Bartomeu Marimón, que aquests darrers mesos estava amb una Comissió de Serveis a l'Ajuntament de Muro, ha aconseguit plaça definitiva en aquell Ajuntament. Això suposa que la plaça de Maria queda vacant i que entrarà a concurs. La persona que fins ara l'ocupava interinament, Melcion Ramis Perelló, haurà de concursar si vol mantenir la plaça.

RENOVACIÓ DEL CONSELL ESCOLAR DE L'ESCOLA DE MARIA

El MEC ha enviat una circular a tots els centres educatius on es recorda que aquest proper mes de novembre s'han de celebrar eleccions per renovar els Consells Escolars. L'Escola de Maria també entra dins del mateix procés. Tres són els representants que han d'elegir els pares i mares de l'Escola, un d'ells d'elecció directa de la Junta directiva de l'APA, tres representants dels mestres, tres membres de la Junta Directiva i un de l'Ajuntament.

BULLIT DE NOTÍCIES

I JORNADES DE COMUNICACIÓ LOCAL DE MALLORCA

Hem rebut una invitació del Servei de Normalització Lingüística de l'Ajuntament d'Alcúdia a participar a les I Jornades de comunicació local, per debatre qüestions i problemes que afectin tots els implicats en diferents sistemes de comunicació (premsa, ràdio i televisió). Serà el proper cap de setmana, dies 9 i 10 de novembre, a la Biblioteca de Ca'n Torró. Entre les comunicacions presentades hi haurà temes com l'ús de la llengua catalana als mitjans de comunicació de Mallorca, taules rodones sobre ràdios municipals, o Mallorca com a espai de comunicació en llengua catalana (amb un representant de la nostra revista), així com xerrades del periodista Antoni Bassas, o del director del Diari de Balears, Miquel Serra.

CA'N ROTGER ES TANCA, PERÒ NOSALTRES ENCARA HI SOM

Hem estat els primers a denunciar l'estat de la casa de Ca'n Rotger, emprada per l'Ajuntament durant aquests darrers anys, per fer-hi determinades activitats i per encabir-hi la nostra Associació, després de ser desallotjada de l'espai que ocupava a la Tercera Edat. La casa és en estat ruïnós, però nosaltres encara hi som. Quan ens demanaren que havíem de deixar l'espai que teníem assignat al costat de la Biblioteca, per necessitats d'ampliació, ho entenguérem i ho assumírem. Fórem l'única Associació que tenint unes necessitats d'espai i un material costós, fou desplaçada a un espai que no reunia les condicions mínimes necessàries per poder treballar amb dignitat. Portes que no podíem tancar i finestres que es podien obrir amb massa facilitat, motivaren que un ordinador portàtil que l'Associació havia comprat amb penes i treballs desaparegués, amb el trastorn que això ens suposà. Des de llavors, la revista l'hem de fer i muntar en un altre lloc. Però el material encara és a Ca'n Rotger. Què podem fer? On podem anar?

SE'N VA EN SERAFÍN, EL MUNICIPAL

El municipal nou, en Serafín, ens ha deixat. Se'n va a Inca a ocupar una plaça de municipal interí. El fet de viure a Inca deu haver influït en la seva decisió. El seu pas per Maria serà recordat amb afecte i simpatia. Es va saber guanyar el respecte de la gent del poble per la seva professionalitat i la seva afectuositat. Ens agradaria tenir una xerradeta amb ell i que ens explicàs quatre coses de la seva experiència mariera. Li desitjam tota la sort del món. I pregam perquè la persona que ocupi la seva plaça sigui tan eficient com ho ha estat ell. A reveure, Serafín.

MARIERS A LA REVISTA CA'N PICAFORT.

Al darrer número de la revista Ca'n Picafort, corresponent al mes d'octubre, hi podem trobar dos mariers i una mariera. La mariera, encara que a la revista posi que és de Ciutat, és na Maria Ferriol, a la qual fan una entrevista com a nova assistenta social de l'Ajuntament de Santa Margalida. Els altres dos són: en Pere Mas Carbonell, "Matlet", que contesta sobre la temporada turística de l'estiu i en Pere Mas, fill de l'aparellador en Joan Mas, que publica un article de col·laboració, per cert molt interessant, el qual reproduïm en aquesta mateixa revista.

ENTREVISTA

Mª Ferriol, nova
Assistent Social

ELS BENJAMINS DE FUTBOL 7 DOMINEN A LA SEVA CATEGORIA.

L'equip de futbol 7 que fa dos anys va quedar campió de Mallorca, enguany torna destacar a la seva categoria. Per fer-vos una idea basta mirar els resultats aconseguits, tan sols en quatre partits han marcat 54 gols.

Aquest mes només vos informam dels resultats dels partits i dels golejadors, a partir de propers mesos anirem informant de la classificació i esdeveniments relacionats amb aquest "Dream-Team" de mariers, entrenats per en Pere Font. Si esteis interessats en veure com juguen, ho podeu fer els divendres a vespre al poliesportiu.

RESULTATS:

Mariense 6 - Petra 2
Algaida Atc. 0 - Mariense 23
Algaida 2 - Mariense 9
Mariense 16 - Montuiri 2

GOLEJADORS:

Jaume Morro	27	gols
Xisco Quetglas	13	"
Acharki (Halk)	5	"
Tomeu Carbonell	3	"
Miquel Font	2	"
Miquel Soler	1	"
Miquel Tòfol	1	"
Miquel Àngel	1	"
Biel Pons	1	"

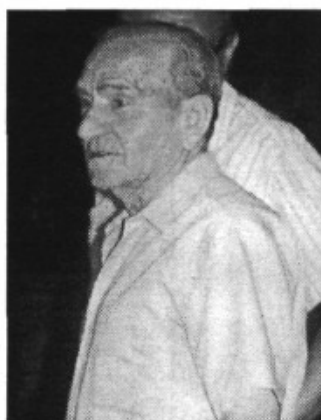
DEMOGRAFIA

ENS HAN DEIXAT:

L'amo en Martí Quetglas
Amengual morí el passat dia 1
d'octubre a l'edat de 61 anys. Vivia al
carrer de Sa Raval, 161.

L'amo en Francesc Alomar
Mas que morí el passat dia 16
d'octubre a l'edat de 85 anys. Vivia al
carrer Major, número 60.

Que descansin en pau.

BENVINGUTS:

Volem rectificar una informació donada el mes passat en aquest
espai: La nina que va aparèixer amb el nom de Francisca Maria
Castelló Barceló en realitat és Francina Maria Castelló Barceló.
Demanam disculpes als afectats.

JA L'HAN FETA:

En Josep Bergas Frau i na Bàrbara Maria Ferriol Negre que
se varen casar a l'església parroquial de Maria de la Salut el passat
dia 26 d'octubre.

En Guillem Avellà Ribas i na Joana Maria Torrens Rigo es
casaren el passat dia 27 d'octubre a l'església parroquial de Maria
de la Salut.

NOCES D'OR: L'amo en Guillem Carbonell Quetglas i madò
Antònia Mas Pastor es tornaren casar per segona vegada després
de cinquanta anys, el passat diumenge dia 27 d'octubre, a l'església
parroquial de Maria de la Salut.

Que el vostre amor no acabi mai.

TELÈFONS D'INTERÈS:

AJUNTAMENT	525002
FAX	525194
UNITAT SANITÀRIA (cita prèvia)	525594
APOTECARIA	525020
ESCOLA DE DALT (telèfon i fax)	525083
ESCOLA DE BAIX	525252
CA SES MONGES	525144
LOCAL TERCERA EDAT	525564
PARRÒQUIA	525033
GESA INCA: AVARIES	880077
BOMBERS	085
AMBULATORI D'INCA	502850
URGÈNCIES A TOTA L'ILLA	061
SON DURETA (Centraleta)	175000
AMBULÀNCIES S.S. (Inca)	502850
AMBULÀNCIES	200362
RECAPTACIÓ DE TRIBUTS DE LA CAIB (Inca)	505901
ADMINISTRACIÓ D'HISENDA (Inca)	505150

HORARIS:

AJUNTAMENT:

de 8'30 a 15 hores.

APOTECARIA:

Matí: 9 a 13 hores.

Horabaixa: 16'30 a 20'30 hores.

UNITAT SANITÀRIA:

de 9 a 15 hores.

BIBLIOTECA:

Dimarts, dijous i divendres: de 18 a 20 hores.

Dimecres: de 17 a 20 hores.

Dissabtes: de 10 a 13 hores.

LÍNIA MARIA-PALMA:

Sortides Maria: 7'30 i 15 hores.

Sortides Palma: 13'30 i 19'30 hores.

LÍNIA INCA-MANACOR:

Cap a Manacor: 12'30 i 19'55 hores.

Cap a Inca: 9'40 i 18'50 hores

PUNT D'ATENCIÓ CONTINUADA DE SINEU: Carrer Ponent, número 3.

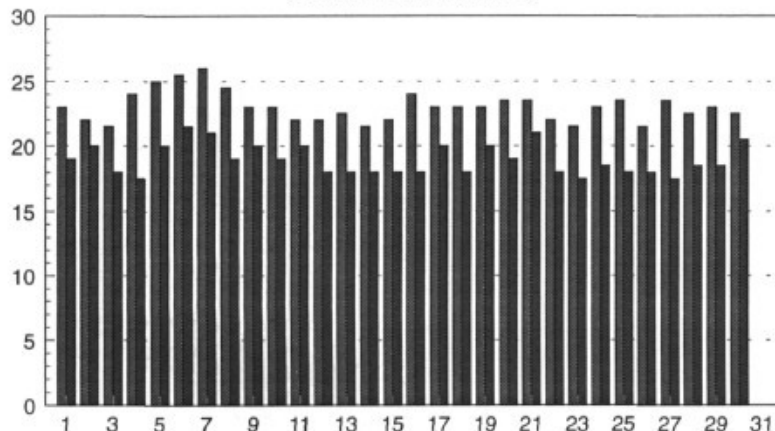
- Per demanar hora al servei de Pediatria heu
de cridar de 8 a 14 hores al855043

- Per urgències, a partir de les 15 hores heu
de cridar al520292

- Preparació pel part, postpart, control de
gestació i informació sobre anticonceptius
heu de cridar al236624

El temps MES DE SETEMBRE

■ MAXIMES ■ MINIMES

PLUVIOMETRIA

Dia 6 25,5 l.
Dia 11 26 l.
Dia 12 16 l.
Dia 17 5 l.

TOTAL: 72'5 LITRES

Temperatura Màxima
26 °C (Dia 7)
Temperatura Mínima
17'5 °C (Dies 4, 23 i 27)
Temperatura Mitjana
21 °C
Mitjana Màximes
23 °C
Mitjana Mínimes
19 °C

PRESENTACIÓ DEL LLIBRE DE POESIA DEN LLUC MATAS

"CAMÍ I FOSCA"

DIA 30 DE NOVEMBRE A LES 21
HORES A CA L'AMO EN GASPAR
HI HAURÀ LA PRESENTACIÓ DEL
LLIBRE I LECTURA DE POEMES

ACABAT L'ACTE HI HAURÀ PA I
TALECA PER TOTS ELS
ASSINTENTS

FENT CARRERANY
VOS HI CONVIDA

10 ANYS FENT HISTÒRIA,
10 ANYS FENT CARRERANY

L'amo en Guillem i madò Antònia celebrant les seves
Noces d'Or.

ANUNCIS BREUS

* Venc una impressora d'agulles en color marca Star
100 Coulour per 15.000 pessetes. Telèfon 525585

* Es ven un ordinador Bondwell antic amb el WordPerfect
i altres programes per 15.000 pessetes. Si us interessa
posau-vos en contacte amb l'escola al telèfon 525083.

MIGUEL TORRENS QUETGLAS

MEIGE

HORES CONvingudes

C/. Nou, 69
María de la Salut

Tel. 907 74 79 65

TROBADA DELS JOVES PER LA LLENGUA A INCA.

El passat dia 24 d'octubre tots els "coordinadors" del CORRELLENGUA, de la comarca d'Inca, ens vàrem reunir per fer un sopar i parlar sobre diferents temes que havien anant sorgint després del Correllengua.

Una vegada acabat el sopar començarem a exposar les queixes i suggerències que s'havien plantejat. En aquesta reunió hi havia representants de Selva, Caimari, Mancor, Inca, Sa Pobla, Binissalem, Consell, Lloret, Llubí, Valldemossa, Maria, i altres que ara no record. Un dels punts principals eren les repetides queixes que s'havien rebut de les delegacions de la part forana per la manca de contacte amb Ciutat. Els dels pobles ens sentíem discriminats que només se'ns tengués en compte per accions concretes, quan ens necessiten (per exemple el Correllengua) i la resta de l'any mutis.

Els ciutadans reconegueren que això era cert, entonaren el mea culpa i asseguraren que això no tornaria a passar i com a mostra la mateixa trobada.

També hi va haver propostes de tots els assistents, i s'ha de mencionar que va esser una trobada ben interessant; entre molts altres temes, es va tractar el de la manca de comunicació entre pobles i la manera de coordinar-nos per fer accions conjuntes. En principi es va acordar que aprofitant l'infraestructura de l'OCB, la secció de Palma dels Joves de Mallorca per la Llengua serien els coordinadors i faríem trobades periòdiques a la comarca d'Inca. La idea va entusiasmar tothom i si funciona pot esser una bona eina de cara al futur i a la feina que feim des dels pobles.

També parlàrem de l'èxit dels dos Correllengües i començarem a pensar en el pròxim; de moment només idees i molta de feina, ja en parlarem més tranquil lament.

La campanya que ja està en marxa consisteix en la visita a tots els centres escolars de secundària que se pugui i presentar que és això de Joves de Mallorca per la Llengua,

el perquè hi són i el que se pretén. A més d'oferir a tots els joves i al lotes que hi vulguin prendre part i col laborar com ho poden fer, a tots els centres que se visitin es repartiran uns tríptics on s'explica tot això i se poden inscriure per col laborar amb l'associació.

Des de Fent Carrerany també es vol col laborar, i ho feim repartint amb cada número de la revista de novembre un d'aquests tríptics. Si el que l'agafa és una persona major el podeu fer arribar al vostre fill o filla, nebot o neboda, nét o néta, veïnat o veïnada, etc. pensau que per posar la nostra llengua al lloc que li pertoca, la feina

és de tots.

Res més, ja seguirem explicant com evoluciona això de les trobades dels pobles que pot esser molt interessant, perquè la majoria dels assistents teníem els mateixos problemes i entre tots els podem resoldre d'una manera més fàcil. Ens podem coordinar per organitzar segons quins actes i fer-los rotatius i així no haver de fer esforços per organitzar-ho a cada poble. Entre tots, la feina és més bona de dur.

Miquel Morey i Mas

BIBLIOTEQUES DE MALLORCA - Centre Coordinador -

CONCURS DE TARGETES NADALENQUES

BASES:

1. El treball serà de tema lliure.
2. Les obres s'han de presentar a la Biblioteca Municipal (Carrer Sant Miquel, 11) acompanyades d'un sobre clos, on constin les dades personals de l'autor.
3. La mida del treball serà com a màxim D-4, podent emprar qualsevol tècnica o material gràfic.
4. El termini de presentació acabarà dia 23 de novembre de 1996 a les 12 del migdia.
5. El jurat estarà compost per cinc persones i podrà declarar desert el concurs, així com concedir el accèssits que trobi oportuns.
6. Les obres quedaran en dipòsit a la Biblioteca Municipal.
7. El sol fet de concursar implica l'acceptació de les condicions anteriors.

Ajuntament de Maria de la Salut
Biblioteca Municipal

**Consell Insular
de Mallorca**

POEMA DEDICAT A DON MIQUEL OLIVER I ROIG I A LA
DELEGADA DE CULTURA
(SÀTIRA)

**CONSEQUÈNCIES D'UN ROBATÒRUM DE
GARBES I CORDETES I UNA FULLA DE DIARI.
"CODOLADA CONSTRUCTIVA"**

Un favor et vull demanar,
un favor extraordinari
que no facis enfadar
sa nostra bibliotecari',
just per un tros de diari,
que de dins varen llevar
tot Mallorca es va alçar
i es govern té un plenari
i no saben quan acabarà.
Entre es batre i es segar
i es brins com s'han d'agafar
quan tens sa faus amb sa mà
en sa gavella contrari
fent unes garbes d'altari'
es vencills varen robar
i per no poder carregar
tot solet se'n va tornar
plorant en es vecindari.
Hi va haver d'anar es vicari
per poder-lo consolar.
Ni va batre ni dinar
i per acabar-ho d'arreglar
des disgust es va morir es ca
i els sants varen davallar
per passar-li un rosari.
Diuen que vol demanar
a donya Antònia Munar
si es Consell pot ajudar
i així no es trobarà
amb un estat tan precari.
Quan li va entrar es mestral
i un terbolí a la dreta
ell, per no tenir cordeta,
no va quedar cap garbeta
dins sa finca des Rafal.
I ara te diré un doi
quan l'amo hi va tornar
per veure el que passà
aquell dia tant bufà
que se'n va dur es rostoll.
I ara t'he de ser ben clar
ell, l'home va travalar
i es va danyar un genoll
i ara si se vol curar
es metge l'hi receptà
que begui suc de fonoll. ("PEQUEÑECES")

Una abraçada
Miquel Rosselló
Inca, a 6 d'octubre de 1996.

**RECORDANT EN MIQUEL OLIVER I ROIG
UN SENYOR INTEL LECTUAL**

Oh! en glosa o en poesia
un poema et vull fer
jo sempre et recordaré
sa teva gran valentia
dins es poble de Maria
visca en Miquel Oliver.

Ell és un bon redactor
un senyor intel lectual
a ningú mai ha fet mal
jo l'hi tenc admiració.

Oliver, si qualche dia
m'haguessis de menester
jo sempre t'ajudaré
en qualsevol cosa siga
dins es poble de Maria
sempre has fet un bon paper.

Tu eres es president
d'una gran societat
i davant la Verge Maria
molts de pics hi hem resat
amb molta pau i alegria
d'un temps que ja està allunyat.

T'ho dic en pau i alegria
no és que te vulga alabar
sé que te vares casar
amb sa més guapa que hi ha
en es poble de Maria,
i Déu vos don tants d'anys de vida
perquè pogueu disfrutar,
que visqueu cents anys i un dia
i sa gent vos aplaudirà.

Tenc que fer un monument
per ordre del Consistori
i també en tota sa gent
perquè te tenguin present
quan estiguis a la glòria.

Una abraçada
Miquel Rosselló i Quetglas
Inca, a dia 6 d'octubre de 1996.

QUATRE POEMES I MIG

(4)

(1)

DE LA MUSA I SON POETA

Si tu ets nimfa, jo follet.
Si tu ets gebrada, jo gel.
Si tu ets flama, jo foc.
Si tu ets brisa, jo vent.
Si tu ets dona, jo home.

(14/VII/96)

(2)

Em demanes
si som sincer
o no.
Com a prova d'amor,
aimia meva,
et deix mon cor
com a penyora.

(6/III/96)

(3)

DE L'AMOR I SOS LACAIS

Diuen que l'amor no és cert,
que és un usurer
que ens incrimina.

Diuen que l'amor és cec
com un vell rellotger
que va perdre son art i sa visió.

Diuen que l'amor no és seriós,
que és un boig bohemí;
captiu, presoner
del plaer de la passió.

Diuen que l'amor és un tirà
que ens esclavitzava
i ens immobilitza
amb garfis de desesperació.

I agafats de sa mà
per aquest món vagarejareu
captius, presoners;
com fidels vassalls.
com lacais de l'amor.

(30/XII/95)

SOMNI D'AMOR ETERN

I ara dormiré en ton jaç
de cabells enxarxats,
i clarejaré en ton pit
de roada coronat.
I seré l'extens no-res
que t'abracci sense sospita.
I seré l'obscura ombra
que es deslliga de ton cos.
I seré la roja albada
que determinarà tos somnis.

(1990)

(4½)

A Na Bàrbara i En Pep.

Per a què l'amor us sia fidel
quatre poemes i mig
us dedic
ara que deixau el fadrinatge.
L'altra meitat és cosa vostra.
Heu d'anar escrivint-la
una mica cada dia.

(20/X/96)

JERONI B. F.

(De " Llambresjos d'Amor ").

A PROP I ENFORA

De l'alba a la primera hora
el braç te vaig oferir
i què a prop estaves de mi
però al mateix temps, què enfora!

Amb un suau malestar
el meu braç al teu s'unia
la teva calor sentia
tu em senties tremolar.

Quin penar més importú
el que jo estic patint
sempre a prop de tu vivint
sense viure mai amb tu.

Es Padrí.(Bernat Quetglas)

EL PLAER DE BEURE

Negre criança 1992
Can Ribas. Consell

En el món del vi, així com en el de la cuina, posseir una bona matèria primera és un element bàsic per poder creae un bon producte; és clar que també comptarà la traça del manipulador (el cuiner o l'endòleg). A Can Ribas, gràcies a l'amo en Joan Colom, viticultor de solvència contrastada, es pot gaudir d'un raïm adequat per poder fer vins amb pretensions.

Can Ribas és un petit celler ubicat al terme de Consell i dirigit per Joana Oliver. Aquest celler, segons diuen, compta amb una tradició que es remunta a l'any 1711.

El Criança és de color robí fosc amb reflexos teula. Posseïx un ventall aromàtic format per tocs de fruita madura (figues, albercocs), caramel i notes de vainilla. El vi és avellutat, lleugerament pla, amb una càrrega de taní equilibrada. El final en boca és molt agradable, de naturalesa afruitada i complexa. Es tracta d'un vi que, tot i estar en el seu moment òptim de consum, es pot guardar uns quans anys, sempre que sigui en bones condicions.

El Criança és de color robí fosc amb reflexos teula. Posseïx un ventall aromàtic format per tocs de fruita madura (figues, albercocs), caramel i notes de vainilla. El vi és avellutat, lleugerament pla, amb una càrrega de taní equilibrada. El final en boca és molt agradable, de naturalesa afruitada i complexa. Es tracta d'un vi que, tot i estar en el seu moment òptim de consum, es pot guardar uns quans anys, sempre que sigui en bones condicions.

Bodegues Can Ribas. Consell
Tel.:622048. Fax: 721129

Francesc Grimalt

Carmesí
Vi negre de 1994

Un dels pobles amb més tradició vitícola d'aquesta illa és Santa Maria del Camí, prou conegut pels seus vins d'alta graduació alcohòlica, elaborats fonamentalment amb Manto Negro i comercialitzats, bàsicament, a granel.

Els germans Pere i Bernat Calafat, continuadors d'una llarga tradició vitivinícola familiar, són en l'actualitat gerents i propietaris del celler Jaume de Puntiró. L'any 1993, tot aprofitant els bons resultats vitícoles d'aquesta comarca, decidiren embotellar els seus propis vins, per poder donar a conèixer el producte en millors condicions organolèptiques per al consumidor.

El Carmesí representa l'esforç dels germans Calafat per millorar els vins a granel de la comarca del Raiguer. El raïm utilitzat prové de les vinyes de Can Servi, Es Torrent Fals, Cas Misser Fiol i Sa Vinya Vella, les qual són conreades amb mètodes ecològics. El vi s'ha elaborat amb les varietats autòctones Manto Negro i Callet i amb la forana Ull de Llebre. Ha estat sotmès a sis mesos de criança en bóta de roure americà i la resta de criança ha acabat en ampolla fins el moment de la seva comercialització.

El resultat final és un vi de color cirera, amb reflexos teula provinents de la criança. En nas, ens ofereix un seguit d'aromes agradables de mel, notes d'espècies, tabac i vainilla. En boca, és càlid i untuós degut al seu grau alcohòlic. El retronasal és de caire complex.

El preu de venda al públic és de 700 pesetes.

Celler Jaume de Puntiró.
Plaça Nova 23. 07320 Santa Maria del Camí (Mallorca)
Tels.:(971)620023 i 140227

AL CÈSAR EL QUE ÉS DEL CÈSAR

Sabedor que molts dels assistents a la inauguració del local de l'Ajuntament, annex a la LLAR DELS PADRINS -esdeveniment, el més important, per esperat, dels que tingueren lloc durant les passades FESTES PATRONALS- no interpretaren o no entengueren bé un detall que va ocórrer acte seguit de la benedicció que del mateix local va fer el rector don Pere, voldria per mediació d'aquestes línies posar les coses en clar.

M'EXPLIC:

No havia acabat el rector d'afirmar "mai no havia vist inaugurar alguna cosa sense que el polític de torn aprofitàs l'ocasió per penjar-se una medalla destapant una placa o rompent una cinta", quan el qui aquestes línies escriu, present a l'acte, va rompre amb un aplaudiment renouer i ardent que estranyà a uns i confongué a altres. I perquè em crec en el deure d'aclarir a uns i altres el meu festiu comportament, vet aquí aquest escrit.

El atents lectors de FENT CARRERANY, recordaran que la primera intervenció del jove i nou rector, don Pere, a les pàgines d'aquesta revista, va ser a través d'una carta dirigida als Reis Màgics, on entre altres coses manifestava i pregava que aquests no deixassin res, ni tan sols carbó, als polítics ("no n'hi ha cap que se salvi, ni uns ni altres"). O sia que no ens quedava més remei que entendre que es desqualificaven tots els polítics. Aquesta desqualificació universal no em va agradar ni gens ni mica, igual que no m'agrada -a vegades ho hem d'escoltar- que es comenti i es digui que tots els capellans són iguals -sempre referint-se al que és negatiu- ficant-los a tots dins d'un mateix sac. I perquè discrepava de tal afirmació, vaig publicar, valent-me del mateix mitjà de comunicació, o sia la "nostra" Revista, i sense perdre temps, un escrit lloant els avantatges de la Democràcia i recordant que era gràcies a molts "polítics" que avui gaudim d'una Constitució que ens garanteix una Llibertat i uns Drets extensius a tota la ciutadania.

A força de ser sincer he de dir que des d'aquell moment (la desafortunada? carta) esperava una ocasió per "reconciliar-me" amb el jove rector, perquè estava segur que aquell núvol s'havia d'aclarir, aquella pedra havia de sortir del camí, aquell inconvenient havia d'esfumarse. I... mira per on! en aquell moment, en escoltar tal comentari, vaig veure el "cel obert". Aquelles paraules, acte seguit de la benedicció del local, dites per la mateixa persona varen ser, pel que a mi respecta, i crec que m'acompanyen la majoria de feligresos, com un cate de "reconciliació" tant de temps esperat, i per això és que vaig rompre amb aquelles mamballetes fortíssimes i ardents que a alguns dels presents els sonaren estranyes i no entengueren.

Després d'aquesta "confessió" solament em queda

fer saber als qui pogueren pensar si la meua improvisada i festera intervenció era un acte de "pilotisme" o de "besar mans" als polítics presents, que van del tot errats, ja que crec que el motiu ha quedat ben explicat.

I perquè sempre he volgut obrar honestament, d'aquí ve el títol del meu escrit:

"AL CÈSAR EL QUE ÉS DEL CÈSAR"

Res més. Salut per a tothom.

Maria, 15 d'octubre de 1996

Miquel Oliver i Roig

DE FUNCIONARI A FUNCIONARI

Amic Joan Carles:

T'he de confessar que m'ha costat moltíssim començar aquests quatre apunts. No sabia ben bé, com anomenar-te. Col lega?, Honorable?, Il lustríssim?, Majestat?. Al final, però, m'he decidit per aquella fórmula tan usual i efectiva d'"amic". La raó ha estat la fama que tens de persona normal i senzilla.

Veuràs, estic preocupat i com que al cap i a la fi, compartim moltes coses, crec que tu també n'estaràs. Ens volen congelar!. És fort, eh! M'havien arribat notícies que aquest estiu havies tengut algun problema de navegació i que et volies treure del damunt la barqueta i substituir-la per una altra. Ho veig complicat. Treu-t'ho del cap! Saps que ho tenim de pelut! Cada vegada que surt el tema de la feina som els primers a rebre. Sou funcionaris! ens enfloquen de bones a primera. Teniu la feina assegurada! ens repeteixen una vegada i una altra. Ja comprendràs que amb una presentació així, les simpaties cap a les nostres reivindicacions no són massa accentuades.

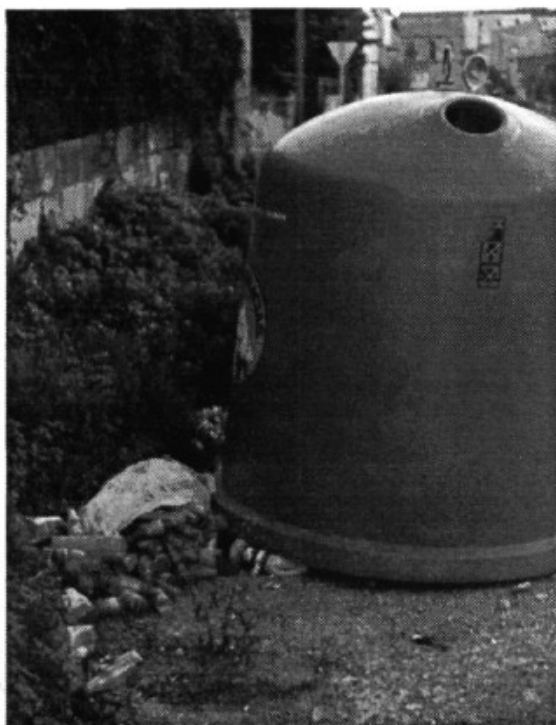
Diu en els nostres representants sindicals que ens aquests darrers anys hem perdut a prop d'un 11% de la nostra capacitat adquisitiva. Tu també? Ara que hi pens; tu estàs afiliat? Hi ha algun sindicat que se n'ocupi de la vostra feina?. Bé, tal com et deia ho tenim ben pelut. Entre en José Mari i en Jordi, ara, i abans amb en Felipe, la veritat és que sempre som els primers a rebre. Això sí, les pujades de ses senyories sí que sempre han estat puntuals i més aviat generoses. Què hi farem! I què me'n dius de les nocces d'en Cascos? Uf! Per esser anys de contenció econòmica, tractant-se d'unes nocces de segona mà, i per la necessitat de donar exemple, no trobes que es passaren una miqueta?

Bé, no sé què dir-te més. Per cert, ja has pensat com faràs la simbòlica aturada d'una hora el proper mes de novembre? Et trauràs la corona en senyal de protesta? Penjaràs un llençol blanc per una de les finestres del palau?

A veure si un dia d'aquests, defensant els nostres drets, coincidim en alguna manifestació de reivindicació salarial.

A reveure!

Joan Gelabert. Funcionari C37AC64328B

El contenidor de botelles de devora l'escola el trobarem d'aquesta manera: amb moltes botelles per defora. Pels qui no ho saben, el vidre es dipòsita dins el contenidor, no defora

Aquest és el rètol del qual vos n'informarem el mes passat al Bullit de Notícies.

Aquest esbaldrec el provocà la pluja que va caure a principis del mes d'octubre. Està situat a Sa Grava, a la carretera de Sineu.

ORQUESTRA SIMFÒNICA DE BALEARS: PROPERS CONCERTS

7 de Novembre

Director: Philip Bender Solista: Maurice André

Programa:

Concert per a dues trompetes en Fa Major	Vivaldi
Concert per a trompeta i oboè	Albinoni
Concert per a trompeta	Hummel
Simfonia número 3, opus 90	Brahms

28 de Novembre

Director: Odon Alonso Solista: Laurent Alonso

Programa:

Danses Fantàstiques	Turina
Nit als jardins d'Espanya	Falla
Suite del Cavaller de la Rosa	Richard Strauss

5 de desembre

Director: Philip Bender Solistes: Capella Mallorquina

Programa:

Cantata, Nuredduna per a orquestra, cor i solista Bernat Julià.

21 de desembre

Director: Philip Bender Solistes: I. Rogoff i Cor Studium

Programa:

Concert número 2 per a piano i orquestra, opus 18	Rachmaninov
Oratori de Nadal, Opus 12	Saint-Saëns
Salm número 42, opus 42	Mendelssohn

Els concerts tenen lloc a l'Auditori de Palma.